

VAGANT

ОРГАН ЧНУ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ



Лінь: прокляття чи подарунок?

Читайте на ст. 6



Стимпанк у поєднанні з затишком

Читайте на ст. 9



Квіти для Елджернона: менше знаєш – краще спиш

Читайте на ст. 17

Як не натрапити на гачок рекламників?

Читайте на ст. 19



У цьому номері читайте:

• Новини:

Будівлю 11 навчального корпусу ЧНУ передано у державну власність університету.....2

Перша виставка 2021 року: відкрито експозицію живопису, присвячену 25-річчю ЧНУ.....3

Іноземні студенти вперше в історії медичного інституту склали Єдиний державний кваліфікаційний іспит.....3

Візит представники Генерального консульства Республіки Польща в Одесі до університету.....4

Відбулись IV Студентські ігри ЧНУ.....4

• Бути кращою версією себе:

Про закон щодо заборони соціальної мережі Instagram в Україні.....5

Тайм-менеджмент для студента.....5

Лінь: прокляття чи подарунок?.....6

Любов до себе або найважливіший крок до ефективності.....7

Як побороти лінь і налаштуватися на навчання?.....8

• Твій особистий гід:

Стимпанк у поєднанні з затишком.....9

• До диплому:

Як все починалось.....10

Де я можу пережити карантин.....10

Самоаналіз як спосіб ненавидіти себе.....11

Як я знайшла роботу.....12

Рік який нас змінив.....13

• Розмова за чашкою чаю:

Живи - ризикуй.....14

А як у вас?.....15

• Дозвіля:

Квіти для Елджернона: менше знаєш – краще спиш.....17

Уроки кохання від англійської письменниці.....18

• Цікаво про:

Міжнародний день української мови.....18

Як не натрапити на гачок рекламників?.....19

Рекламні боди, що пересуваються містом.....20

Пурім або одне з найцікавіших свят.....21

.....21

• Читаємо вірші.....23

• Зашкварні історії.....23

• Мемопауза.....24

• Новини

Будівлю 11 навчального корпусу ЧНУ ім. Петра Могили передано у державну власність університету

2 лютого 2021 року на сесії Миколаївської міської ради VIII скликання 48 голосами було підтримано передачу у державну власність будівлі 11-го навчального корпусу ЧНУ імені Петра Могили.

Розв'язання цього питання тривало довгий час, бо і сама історія теперішнього 11-го навчального корпусу Могилянки має свою довгу історію.

Спочатку ця будівля була гуртожитком заводу 61 комунара і в середині дев'яностих фактично вщент була знищена пожежею. Роками будівля стояла покинутою в напівзруйнованому стані. На початку двохтисячних років університет мав гостру потребу в аудиторному фонді. Через нестачу аудиторій було введено другу зміну для старших курсів. Саме тоді розпорядженням кабінету міністрів, цю знищену пожежею будівлю передали в оренду ЧНУ імені Петра Могили.

Отримана будівля була в аварійному стані – там не було перекриття між поверхами, вікон та частини даху. До ремонту приступили майже одразу після передачі будівлі. Загалом університет витратив на ремонт 3,7 мільйона гривень. На початку 2010 року корпус урочисто відкрили для навчання і передали факультету філології, й саме з того часу 11-й навчальний корпус орендував ЧНУ імені



Петра Могили, продовжуючи договір кожні три роки. У 2018 році депутати міської ради запропонували не продовжувати договір оренди та передати споруду морському ліцею, але 16 жовтня 2018 року на засіданні постійної комісії з питань житлово-комунального господарства та благоустрою все ж таки було прийнято питання про продовження оренди 11-го корпусу ЧНУ імені Петра Могили, але цього разу всього на рік.

Станом на 2021 рік, корпус передано вже у державну власність ЧНУ імені Петра Могили. Це забезпечує постійні аудиторні місця для навчання студентів-філологів миколаївської Могилянки.

Медіацентр ЧНУ ім. Петра Могили

• Новини

Перша виставка 2021 року: відкрито експозицію живопису, присвячену 25-річчю ЧНУ ім. Петра Могили



У галереї ЧНУ імені Петра Могили 3 лютого 2021 року відкрили виставку живопису миколаївських художників, членів Національної спілки художників України – Ольги та Дмитра Артим. Експозиція збирала в собі 41 роботу і присвячена 25-річчю ЧНУ імені Петра Могили, яке святкували 17 січня 2021 року. Завідувач Галереї мистецтв університету, Любов Омельченко, пояснила: оскільки цей рік в університеті є ювілейним, то виникла ідея створити серію виставок протягом року, присвячених цій події. Виставка подружжя Артим стала першою як у цій серії, так і загалом першою експозицією, яка представлена в галереї в новому році. Експозиція скомпонована з різнопланових робіт: портрети, натюрморти, пейзажі тощо. Картини різняться між собою не лише за жанрами, але і за тематикою та технікою виконання. «Ми представили тут роботи,

які, на наш погляд, найкраще відповідають цій даті – 25-річчя університету, який завжди з великою привітністю відкривав свої зали для нас. У нас тут пройшло більше ніж 10 виставок найрізноманітніших напрямків», – зазначає пані Ольга.

Першу половину року планують виставки митців, які уже показували свої роботи в ЧНУ імені Петра Могили у попередні роки. До майбутніх виставок, присвячених ювілею, планують залучати роботи художників як з Миколаєва, так і з інших міст України, робити персональні та збірні експозиції.

Як пояснила пані Любов, виставки в університеті будуть відкриватися і працювати і надалі, але, як і сьогодні, без традиційного урочистого відкриття, аби уникнути великого скупчення людей. До відвідування галереї запрошують усіх охочих, але просять приходити поодиноці

або невеликими групами (до 15 людей) і з дотриманням карантинних умов: дистанції та носіння маски.

Медіацентр ЧНУ ім. Петра Могили

Іноземні студенти вперше в історії медичного інституту складали Єдиний державний кваліфікаційний іспит

9 лютого 2021 року вперше в історії медичного інституту ЧНУ імені Петра Могили іноземні студенти складали Єдиний державний кваліфікаційний іспит (ЄДКІ). ЄДКІ – це комплексна атестація профільних знань студентів-медиків. З 2019 року студенти третього курсу, що навчаються за спеціальностями «Медицина», «Педіатрія», «Медична психологія», «Стоматологія», «Фармація» складають перший етап ЄДКІ, який містить такі компоненти:

- інтегрований тестовий іспит «Крок 1»;
 - іспит з англійської мови професійного спрямування.
- 9 лютого 2021 року екзамен у вигляді тестів складали 34 іноземні студенти.

Заступник директора Медичного інституту з роботи з іноземними студентами Ольга Яремчук розповіла, що студенти хвилювалися перед іспитом, але після другої частини іспиту (англійська мова за професійним

• Новини

спрямуванням) були задоволені своїми результатами. «Крок 1» – екзамен із загальнонаукових дисциплін, який складається після вивчення основних

фундаментальних дисциплін. Цей екзамен проводить та адмініструє Центр тестування при Міністерстві охорони здоров'я України. Нагадаємо, що в червні 2019

року такий іспит загалом вперше проводився в ЧНУ імені Петра Могили.

Медіацентр ЧНУ ім. Петра Могили

Візит представників Генерального консульства Республіки Польща в Одесі до ЧНУ імені Петра Могили

11 лютого 2021 року до ЧНУ імені Петра Могили завітали представники Генерального консульства Республіки Польща в Одесі на чолі з Генеральним Консулом Катажиною Солек. У межах візиту відбулись зустрічі з ректором університету Леонідом Клименком, проректором з наукової роботи Володимиром Беглицею, деканом факультету філології Олександром Пронкевичем, кандидатом історичних наук Ольгою Морозовою та старшим викладачем кафедри української філології та міжкультурної комунікації Александрою Цибульською. Під час зустрічі було обговорено низку питань,



що стосуються співпраці ЧНУ імені Петра Могили та університетів Польщі у освітньо-науковій сфері, що плідно розвиваються більше ніж 20 років.

Пані Катажина Солек

ознайомилася з діяльністю університету, яка спрямована на пошук та створення нових академічних можливостей для освітнього та наукового зростання студентів та викладачів.

Також на зустрічі була детально обговорена наявна міжнародна співпраця між закладами вищої освіти Польщі та ЧНУ імені Петра Могили та подальші перспективи. У результаті візиту була досягнута низка домовленостей щодо подальшого розвитку співпраці у рамках культурного співробітництва між посольством Польщі та ЧНУ імені Петра Могили.

Медіацентр ЧНУ

Відбулись IV Студентські ігри Чорноморського національного університету імені Петра Могили

25 лютого завершилися змагання з волейболу серед дівчат та юнаків в рамках IV Студентських спортивних ігор ЧНУ імені Петра Могили, присвячених 25-річчю університету.

Ці змагання були заключними і дозволили визначити переможців всієї Спартакіади. В результаті визначилися переможці та призери:

- 1 місце – факультет комп'ютерних наук

- 2 місце – факультет економічних наук
- 3 місце – юридичний факультет
- 4 місце – медичний інститут
- 5 місце – факультет філології
- 6 місце – факультет політичних наук
Вітаємо переможців, учасників, організаторів та всіх, хто мав відношення до Спартакіади!



Медіацентр ЧНУ ім. Петра Могили

- Бути кращою версією себе

Про закон щодо заборони соціальної мережі Instagram в Україні

Так, і справді з 30 березня 2021 року використання давно поширеної в Україні соціальної мережі Instagram буде заборонено... або могло б бути заборонено, якби цю інформацію не вигадала я, щоб привернути вашу увагу. Хоча мова у статті буде йти й справді про соціальні мережі. Я не хочу розповідати про переваги й недоліки того, що майже кожен (!) із нас проводить години свого життя саме там, занурившись у чуже життя, або показуючи своє власне. Я думаю, що кожен зі студентів Південного Гарварду здатний легко та самостійно вирішити, який ресурс він може взяти із соціальних мереж.

Я хочу в цій статті розповісти про неусвідомлений процес самотерапії, який кожен із нас проводить, не замислюючись при цьому про свої дії та їх результат. Ми дуже часто сублімуємо, тобто направляємо свою енергію (заряджений імпульс від переживань, страху, злості, або навпаки радості та щастя) на активність у соціальних мережах.

Тепер згадайте останні картинки, які ви постили в історію Instagram. З чим вони пов'язані, що там зображено і написано, яка мотивація репосту? Після цього спробуйте зануритись в себе і чесно зізнатись собі що хвилює у цій темі, можливо, відчуєте інсайт. Багато інформації про внутрішній світ людини можна побачити з її особистої (не комерційної) сторінки. Психолог з легкістю може провести діагностику особистості за фото та підписами, що закріплені під ними: загальна тематика профілю, кольори, що переважають, акаунти, за якими він стежить. Наприклад, якщо чоловік фоловить переважно сторінки по саморозвитку, бізнесу та стратегії ведення бізнесу, мотиваційні сторінки, я можу з точністю сказати, що у нього немає проблем з самооцінкою, або він активно та результативно працює над цим. Повна протилежність – чоловіки, які публікують дописи про жорстокість людей, несправедливість світу та

підлість кохання. Тут вже йде мова про конкретну історію, скоріш за все про невзаємну любов, що стала предметом «горювання», самооцінка нижче середнього, проблеми з довірою та прив'язаністю. Я ні в якому разі не хочу осудити та знецінити переживання кожного. Наведені вище приклади досить гіперболізовані. Моя мета – показати, як ми сублімуємо свою енергію в соціальні мережі. Як на мене, це один із гарних способів для пошуку односторонніх, цікавої та корисної інформації для реалізації своїх планів (групи, контакти, профілі спеціалістів). Проте, все ж зауважу, що під час великої інтенсивності переживань, варто все ж звертатися до психолога або психотерапевта, оскільки є велика ймовірність занурити себе у ще більше у почуття. Тим паче у нашому університеті є гарні, перспективні спеціалісти.

Пахомова Ольга

Тайм-менеджмент для студента

Уміння правильно розподіляти час — неоціненне для будь-якої людини, а особливо для студента. Усім нам хочеться у вільний від навчання час відпочивати, ходити на вечірки, дивитися серіали або ж працювати, але для того, щоб «витратити» цей ресурс, його потрібно знайти, грамотно розподіливши таку дорогу валюту. Як же це зробити?

Навчіться розставляти пріоритети.

Ця порада, на перший погляд, банальна, але про неї постійно забувають.



• Бути кращою версією себе

Піти на вечірку, але погано виконати завдання, яке потрібно здати обов'язково сьогодні чи сидіти та виконувати домашнє, втрачаючи можливість круто потусити? Складне питання, правда? Але щоб там не було, вам доведеться зробити цей вибір, але яким він буде — залежить від вас. Відразу хочеться наголосити, що не потрібно впадати в крайнощі, краще знайти третій «компромісний» варіант.

Користуйтеся правилом «зоології».

Чудовий метод із тайм-менеджменту — розподіляти свої справи на 4 групи:

- «жаби» - маленькі, але неприємні справи, які начебто не забирають багато часу, але виконувати їх великого бажання немає. Наприклад, миття посуду, прибирання і т.д. Їх рекомендують розподіляти та виконувати невеликими частинами для того, щоб не втратити запал і бажання робити хоч щось;

- «слони» - об'ємні завдання, які потребують великої кількості енергії та сил. Наприклад, екзамени, написання диплому і т.д. Їх варто розподіляти на невеликих жабок, поетапно виконуючи поставленні перед собою завдання.
- «мамонти» - справи, які вже втратили свою актуальність. Мамонтів краще зайвий раз не чіпати, концентруючись на ще живих «тваринах».
- міфічні «єдинороги» - справи-мрії. Вони в ідеалі стануть спочатку слонами, а згодом жабами, але спроможні втратити свій ріг та стати «мамонтом». Не варто про них забувати.

Не відволікайтеся на соціальні мережі.

Чи задумувалися ви колись скільки часу ви витрачаєте на перегляд тік-токів, фото в Instagram та й загалом на «зависання» у телефоні. Якщо ні, то подивіться свій екранний час. Ця функція є майже у кожному смартфоні та дозволить задуматися над

питання, на що ми витрачаємо свій вільний час.

Дозвольте собі нічого не робити.

Звучить безглуздо, але все ж пам'ятайте — ви не робот і фізично не можете постійно виконувати поставлені цілі, тому дозвольте собі інколи забити на всі справи, залишитися вдома та, попиваючи філіжанку смачної кави, дивитися улюблений серіал. Звичайно, варіантів як відпочити є безліч і кожний зможе знайти свій ідеальний сюжет, але головне не зловживати цією порадою!

Наостанок, хочеться додати, головне — це розуміння того, що час має здатність закінчуватись і навіть зараз, читаючи цей матеріал, ви витратили декілька хвилин свого дорогоцінного ресурсу, який, на жаль, не можна повернути, як би нам цього не хотілось.

Захарова Галина

Лінь: прокляття чи подарунок?



• Бути кращою версією себе

Як змусити себе працювати, якщо нічого робити не хочеться? Проте, чи дійсно нам не хочеться, чи може це лише так здається?

Люди — ліниві істоти. І це факт. Якби ми не лінувалися, то у нас не було б причин для купитих винаходів, інструментів, технологій, що спрощують нам життя. Взагалі мене, як ліниву істоту, завжди цікавить питання як зробити більше за допомогою менших затрат, тому я постійно шукаю різні способи, як цього досягти. Пропоную вам інформацію, яку важливо не стільки знати, а саме використовувати у своєму житті, адже ці поради допоможуть бути більш ефективним.

Насправді мозок зовсім не проти попрацювати, але коли він бачить просто тонну завдань — для нього це складно і він капітулює. То чому б не спростити для нього роботу?

Один із найвидатніших митців ХХ ст. Пабло Пікассо якось ска-

зав, що натхнення приходить під час роботи, і це дійсно так. Не треба чекати вдалого моменту, доки блискавка влучить і багаття запалає — потрібно самостійно розпалювати та підтримувати свій внутрішній вогонь, просто почавши з маленьких, але впевнених кроків.

1. Наведіть лад: озирніться довкола й переконайтеся, що у вашому робочому просторі панує порядок, адже, якщо довкола безлад, то таке коїться і в голові.

2. Створіть атмосферу і настрої для роботи, перевірте чи все необхідне під рукою та обмежте, що може завадити: вимкніть сповіщення на телефоні й взагалі відкладіть його якнайдалі, потурбуйтеся, щоб вас випадково не занесло на сайти з серіалами чи у відеоігри.

3. Звільніть свій розум: напишіть все, що треба зробити — не тримайте купу інформації у своїй голові, звільніть її від обов'язку все пам'ятати й

нарешті дозвольте придумати як все це втілити в життя. Не забудьте визначити свої пріоритетні задачі, розставити дедлайни, щоб не потонути у прокрастинації, а до завдання, що є пріоритетом №1 - створіть план.

Завдання плану мають виглядати настільки просто, щоб мозок не перешкоджав їх виконанню — подбайте про це.

4. Не забувайте про відпочинок. Робіть регулярні перерви, змінюйте фокус уваги — перемикайтеся.

5. Робіть собі якість приємності за виконанні завдання, надалі це створить позитивні асоціації, а тому буде набагато легше почати щось робити.

Надзвичайно важливо випрацювати свій «ритуал» і тоді ваше натхнення буде приходити до вас за розкладом. Не гайте часу, розпаліть свій вогонь!

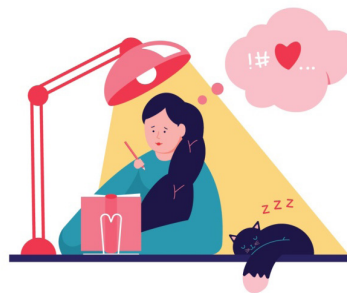
Письменна Катерина

Любов до себе або найважливіший крок до ефективності

Людина, як корабель: якщо не випускати зовнішнє всередину — то він тримається на плаву, проте, якщо все ж вода опинилася всередині, то судно неминуче піде на дно. Це порівняння, яскраво демонструє те, що досить часто відбувається з людьми: інколи ми тонемо. Нас тягне на дно наш надмірний перфекціонізм та одвічна невдоволеність всім і вся, а зокрема самим собою. Як результат — зниження рівня сил та мотивації взагалі до будь-якої діяльності, а в деяких випадках навіть до життя.

Ефективність — це, по суті,

грамотна організація ресурсів, проте якщо дозволяти негативним думкам та емоціям перева-



жати й зовсім не звертати уваги на своє ментальне та емоційне здоров'я, то всі ці негативні пе-

реживання спустошують енергетичний запас, а марнотратство — це точно не про ефективність.

Існують різні звички: є такі, що впливають позитивно на життя, а є й такі, що наповнюють його хаосом. Позитивні звички — конструктивні, бо вони допомагають людині розвиватися, досягати нових вершин, а деструктивні — навпаки перетворюють людину на ворога самому собі, через що її енергія марнується витікаючи, ніби вода через дірявий горщик. Всі чули, що потрібно любити себе і звісно це не так просто

• Бути кращою версією себе

й легко — почати турбуватися про себе, підтримувати й бути собі справжнім другом, просто тому, що це звичка, а звичку треба випрацьовувати: докладаючи зусиль, зупиняти себе кожен раз, коли в голові почнеться суд над собою і навпаки — завжди дозволяти собі бути таким, який є, приймати свою «не ідеальність».

Все спочатку неідеальне та примітивне: шедеври потребують відшліфування, нюансів,

однак навіть справжній шедевр для когось може бути сміттям просто тому, що все суб'єктивно. Ефективна людина не буде зважати на негативні коментарі та не вимагатиме від себе не реального, а просто робитиме найкраще, що вона може зробити, а за потреби не побоїться спустити якір — зупинитися тоді, коли їй це буде необхідно, аби дати собі можливість відпочити, замість того, щоб критикувати та вижимати з себе всі

соки.

Часом нам не вистачає розуміння того, що ми можемо досягти всього про що мріємо, проте це потребує інвестицій власних ресурсів. І найперше, що потрібно зробити — взяти відповідальність за життя у власні руки, залатати свої дірки, подружитися з собою — стати справжнім капітаном свого корабля.

Письменна Катерина

Як побороти лень і налаштуватися на навчання?

Протягом всього тижня я думав зробити той важливий семінар, який треба здати вже наступного понеділка, але постійно відкладав, нарікаючи на відсутність сил, сильну втому та надмірне навантаження в університеті. «Ай, до біса, на вихідних все зроблю, час ще є» - подумав я, і зі спокійною душею пішов дивитися серіал. Але от прийшли вихідні, я сів за семінар і раптом (о, яка несподіванка!) відчув апатію, втому і відсутність бажання хоч щось робити. Знайома ситуація? Здається, майже кожен студент хоча б раз в житті стикався з цим відчуттям. Ти ніби твердо налаштований сісти і виконати всі завдання (або хоча б ті, у яких вже горять дедлайни), але тобі постійно щось заважає: то спати хочеш, то не їв давно (ага, десь хвилин 15 тому), то нова серія улюбленого серіалу вийшла. А потім ще й ниєш, що викладач на сесії не хоче ставити тобі такий омріяний автомат... Дійсно, чого б це? Насправді з цим можна і навіть треба боротися. Тільки давай



домовимось, ти не просто прочитаєш ці поради, а хоча б спробуєш використати їх на практиці. Поїхали! Визнач природу своєї ліні. Ти знав, що, по суті, ніякої ліні в природі взагалі не існує? Так звикли називати небажання щось робити, апатію та нездатність правильно використовувати свою життєву енергію (але ок, простіше називати це лінню). Тепер дуже важливо зрозуміти в чому ж причина такого стану? Можливо, в тебе щось сталося і ти морально почуваєшся не дуже добре? Або ти просто

невпевнений у своїх силах і вважаєш, що тобі не вдасться виконати це завдання, навіть якщо ти дуже сильно намагатимешся? Чи може вся річ у тім, що тебе тривожить щось набагато важливіше, ніж той семінар? Добре подумай над цим і виріши, що ти можеш з цим зробити.

В будь-якому випадку тобі потрібно зрозуміти, що не зважаючи на твій стан, ця робота все одно нікуди від тебе не подінеться. Єдине, що тут можна порадити – спробувати взяти себе в руки й почати працювати. Виконання завдань може навпаки допомогти тобі відволіктись від своїх думок. Але усі ми знаємо, що найскладніше – почати, вірно? «Правило 5 секунд» Чув колись про таке? Ні? Оу, ну тоді ясно, чому ти досі сидиш і нічого не робиш. Мелані Роббінс — американський юрист — відкрила для себе таку геніальну річ, як правило п'яти секунд. Це докорінно змінило її життя, тому вона навіть написала книгу, яка так і називається «Правило 5

• Твій особистий гід

секунд». Правило звучить так: В будь-якій нестандартній ситуації порахуй: «п'ять-чотири-три-два-один» і приступай до дії.

Як вважає Мелані, коли людина приступає до дії протягом 5 секунд, наш мозок просто не встигає дати зворотну реакцію і не зупиняє нас свідомо. Це правило здатне розбудити й простимулювати вашу рішучість, яка ховається в кожному з нас. Наприклад, ти сидиш і прокрастинуєш, а в тебе попереду ще ціла купа завдань, які необхідно виконати. Забудь про відмовку «ну ще п'ять хвилин». Рахуй: «п'ять-чотири-три-два-один», підіймайся і берись за роботу. Прибери своє робоче місце. Не менш важливо пам'ятати про порядок на робочому місці. Чув вислів: «Тільки дурень

наводить порядок, а геній панує над хаосом»? А тепер забудь його! В цій ситуації він не працює.

Завжди прибирай брудні чашки й фантики від цукерок та сховай якомога далі весь непотрібний мотлох, який вже так звик покоїтись на твоєму столі. Намагайся зробити своє робоче місце якомога чистішим та естетичним – тоді й попрацювати можна, і stories в Instagram додати) Приховай всі чинники, що здатні відвернути увагу. Так-так, всі ми знаємо, як студент робить домашнє завдання: сів, почитав, удав, що подумав, а тут – як неочікувано – прийшло повідомлення на телефон (звісно ж, треба перевірити!), потім зайшов погортати стрічку в Інстаграмі, потім Tik-Tok і поїхало далі по

кожній соціальній мережі. Щоб такого не було, ховай одразу усі свої гаджети якомога далі й забудь про них на деякий час. Не відволікайся на вид із вікна та споглядання птаха, який літає в небі. Одразу зосередься на своєму завданні і намагайся усвідомити, що постійна розфокусованість на неважливі задачі – зовсім не круто, бо робота все одно нікуди від тебе не дінеться. Тепер, коли ти повністю озброєний і будеш слідувати моїм порадам, будь певен, ти назавжди забудеш свого старого приятеля, якого звуть Дедлайн (не сумуй, це були токсичні стосунки). Успіхів та натхнення тобі!

Рупташ Катерина

Стимпанк у поєднанні з затишком

«Я возьму карандаши, грифель-ки точеные»- точно співає група Рождество про крутий заклад в центрі Миколаєва на вулиці Московській, 49 - під назвою «Грифель».

Місце, яке дійсно варте уваги. Гуляючи вулицею неможливо

не помітити цей заклад. Ще зовні він манить затишною атмосферою та ароматом кави. Увійшовши в кафе вас одразу зустріне адміністратор та обере для вас найзручніший столик. Персонал дуже чемний та уважний до гостей. Інтер'єр закладу виконаний в стилі стимпанку. На першому поверху знаходиться барна стійка та грає гучна музика. А на другому більш лайтова атмосфера, там можна потеревенити.

Щодо цін. У Грифелі ціни відповідають меню. Так, не найдешевші, але наскільки ж смачні страви готують у закладі. Також є акція! Вам дарують каву по-американськи до усіх сніданків кожного дня. До речі, Грифель просто спец по каві. Тому любителі рафу та флет



уайту, ласкаво прошу! А якщо ви все ж не напилися запашної кави, зможете придбати собі додому. У Грифелі вас цінують та поважають ваші захоплення. Якщо ви гарно малюєте, можете залишати частинку себе та намалювати щось прикольне



• До диплому

кавою. Круто, чи не так?

Грифель – це про щирість, відкритість, затишок. Тут ви відчуватимете себе як вдома. Крута музика, стильний ін-

тер'єр та найсмачніші страви в світі! А що ще потрібно для щастя? Правильно, гарна компанія з якою можна буде поговорити про дівчачі або хлопчачі штуч-

ки. Приходьте у Грифель, вас там чекають!!
Instagram: @griffel_cafe

Дар'я Максимюк

Як все починалось

Це був березень. Я повернулась додому після місяця стажування у Києві. Усе було інакше.

Погодьтесь, що швидкість життя у столиці відрізняється від Миколаєва. Немає того поспіху і натовпу, а тільки якийсь свій спокій.

Коли жила в Києві, то дізнавалась усі новини майже перша. І коли відбувалась евакуація з Уханю, то я вже відчувала що щось буде, щось вже відбувається. Так, тоді українці показали себе не з найкращої сторони, адже акцент був саме на реакцію жителів Нових Санжар.

Повернувшись до Миколаєва, я дізналась, що мої батьки вилетіли до Таїланду. Сказати, що я була в шоку – це не сказати нічого. «Куди вони зібралися? Весь світ зараз закриває кордони. Вони можуть не повернутися!» - я була дуже зла, хоча тоді в Україні не було жодного випадку коронавірусу і ніщо не віщувало біди. Зла була від того, що це для мене було потрясінням і ніхто не попереджав про такі подорожі. Почала моніторити ситуацію розповсюдження коронавірусу в Таїланді, а там він вже був. Також розуміла своїх батьків, які вперше вирішили відпочити

за кордоном. Вони працюють цілий рік, невже вони не заслуговують на відпочинок? Це був великий ризик. Читаючи новини кожен день, переймалася за їх повернення. Я вже думала, що вони не повернуться. Я продовжувала ходити в університет, середня сестра – до школи, а наймолодша - у дитсадок. Усе було як завжди. Єдине, що велика



відповідальність на мені. Треба було контролювати усе, бо поза школою у сестер були ще заняття, тренування та секції. Іноді й бабуся допомагала, але намагалися не навантажувати її.

11 березня в Україні починається карантин. Батьки повинні повернутися п'ятнадцятого. Відчувала безпорадність. Мама заспокоювала мене, що у них все добре і немає чого

хвилюватися. Але мені від цих слів не легшало. Трохи втомилася від цих новин і навіть від сестер. Якось доживши до шістнадцятого березня ми чекали на приїзд батьків. Вони приїхали без проблем. Моя внутрішня паніка відлягла. Раділа, що вони повернулись додому без перешкод і ця відповідальність за дітей більше мене не стосується.

Наскільки я пам'ятаю, тоді свою роботу припинили дитсадки і школи. Сімнадцятого свої метрополітени закривають Київ, Дніпро і Харків. Також цього дня свою роботу припиняють аеропорти. У цей же день ми припиняємо навчання в університеті. Точніше, ми йдемо на «два тижні» на самостійну роботу. У моєму житті з'являється дистанційне навчання, яке я не сприймала серйозно до одного часу. Всі тоді думали, що відпочинуть трохи та проведуть час із сім'єю. Але ці «два тижні» затягнулись на цілу вічність...

Каптур Тетяна

Де я можу пережити карантин?

Коли розпочався карантин, я навіть не думала, що світ

переживає такий складний етап існування. До кінця не вірила,

що нам потрібно сидіти вдома і нікуди не виходити.

• До диплому

У якийсь момент, я зрозуміла, що вся ця історія надовго. Треба було думати, де я хочу провести карантин, адже коли в тебе велика сім'я, шансів, що ти з'їдеш з глузду більшає. Тим паче я вже провела з сестрами два тижні, мені було достатньо. Варіантів було небагато: у близького знайомого та у бабусі.

Ну звісно, я обрала перший варіант. Не хотілося турбувати бабусю. Коли ми розраховували, що карантин лише два тижні, то, в принципі, це було нескладно і навіть весело. Ти належиш сама собі, не на самоті і навіть класно проводиш вільний час. Можна не прибирати, а брудний посуд можна не мити по два-три дні, й ніхто тобі за це нічого не скаже.

Але коли вже оголосили

продовження карантину по всій країні на невизначений термін, то мої батьки стали перейматися, що я так довго не вертаюсь додому і треба щось вирішувати, а не навантажувати незнайому їм людину.

Звісно, додому я повертатись не хотіла, бо там відбувався ще той цирк. Я це розуміла з телефонної розмови із середньою сестрою.

Через два тижні я переїхала до бабусі. Так було спокійніше всім, особливо мамі.

Переїжджати було нескладно, бо речей було не багато – аж на цілу сумку.

Це було гарним рішенням.

Мене ніхто не турбував, я могла займатися своїми справами й навчанням. Звичайно, я допомагала бабусі, намагалася якось полегшити їй життя,

щоб вона не виходила з дому. Єдине, що мене напружувало в той період це те, що моя бабуся виглядала більш позитивною, ніж я. Вона намагалася якось мене підбадьорювати й мотивувати, а я на той момент вже відчувала щось не те. Це було незвичне життя, я бачила таке у фільмах про світові катастрофи. Здавалось, це назавжди. Блогери та зірки шоу-бізнесу показували, що карантин – це не так страшно, а й навіть весело. Мабуть, саме подібний позитив допомагав мені не влізти у депресію й самоаналіз.

Але вже зовсім скоро, я зрозуміла, що це не допомогло.

Каптур Тетяна

Самоаналіз, як спосіб ненавидіти себе

Через всесвітній карантин скасовували всі стажування, тренінги, фестивалі й зустрічі. Я ще до кінця не зрозуміла, навіщо цей карантин і чому не можна просто проводити всі заходи за новими правилами. Усі тренінги, на які я була зареєстрована, перейшли в онлайн. Мені стало трохи сумно і самотньо. Кава-брейки, на яких я могла поспілкуватися із більш досвідченими журналістами, перетворились у «Каву сама собі заварити і 15 хвилин відпочинь до другої сесії вебінару».

У цей момент, я відчула справжній стрес. Я розуміла, що йду в нікуди і мені важко

впоратись самій.

Згадала про журналістку з



Дніпра, з якою познайомилися у Львові. Вирішила дізнатися, як вона проводить час на весняному карантині. Вона також перейшла на дистанційне навчання і віддалену роботу. Жила із батьками й молодшою сестрою. Розповіла мені, що їй важко, тим паче на той момент

вона писала диплом і збиралась у магістратуру до Києва. Дівчина поділилась своїми переживаннями, думками, намагалася теж підтримувати мене. Вона планувала приїхати у Миколаїв у квітні того року, але й ця подорож відклалася до найкращих часів. Подруга теж була на складному етапі життя і не розуміла як буде складатися ситуація. Мені ставало ще сумніше, бо, як завжди, люди, які тебе розуміють – далеко. Також я спілкувалась із ще одною знайомою журналісткою з Києва і дізналась що, під час карантину її намагались виселити з орендованої квартири. Вона була у відчаї й ледь-ледь назбирала кошти, щоб хоча б місяць ще пережити

• До диплому

карантин на одному місці. Я була в шоку. Бо дівчина сама переселенка з Донбасу, а у столиці в неї є тільки вона сама. Скільки за життя вона натерпілась і ще ось ця незапланована проблема з житлом. Після подібних історій, розуміла, що все що відбувається зі мною – це не найгірше. Підтримка друзів – це, безперечно, класно, але це ми не одразу сприймаємо. Деякий час я не з ким не спілкувалася і не відповідала на дзвінки й повідомлення. Опинилася на самому дні своїх думок про те, що я нікчема. І ось-ось здавалося, що я просто проб'ю це дно. Усе що робила, я робила

за інерцією. Ніби я робот і повинна все закінчити до певного дедлайну. Дивившись на людей у соціальних мережах, які вже прочитали 10 книжок, схуднули на 5 кг, почали займатися саморозвитком, прибрались у своїх кімнатах, почали заробляти у Tik-Tok, я ненавиділа себе ще більше. Я лежала у своїй кімнаті й просто не знала, чого я хочу від життя і чому я така самотня зараз. Адже у свої двадцять років я не заробляю мільйони, не працюю за спеціальністю, не мандрую закордон і взагалі, що я вмію? Ось це і була моя депресія. Минуло декілька днів. Зрозумівши, що це не може

продовжуватися вічно, я почала збирати себе до купи. Ніхто крім мене не може мені допомогти. І ось, одного дня моя подруга, яка живе неподалік від бабусиного будинку, запросила мене на каву. Я дуже зраділа такій пропозиції, адже через свої «страждання» зовсім забула, що в цьому місті в мене теж є друзі. Поділившись своїми емоціями й переживаннями, мені стало легше. І ось так потрохи, я почала виходити на вулицю не тільки у магазин, а й на прогулянки.

Каптур Тетяна

Як я знайшла роботу

Вже у травні оголосили послаблення карантину. Ми почали потроху виходити не тільки на вулицю, а й у кав'ярні на посиденьки. Всі так скупили за людьми та живим спілкуванням. В університеті розпочиналась сесія. Було лячно, якщо чесно, бо не знали як воно все буде.



Вже наперед рахували свої перескладання. Поспілкувавшись з одногрупниками, я зрозуміла, що карантин важко дався не тільки мені. Багато хто втомився від своїх батьків і молодших братів чи сестер. Також деякі займалися таким же самоаналізом, як і я. Вважала, що прогавила той час, коли могла змінити своє життя на краще. Сесію, на подив, закрила добре. Але не хотіла сидіти на місці та планувала знайти роботу за спеціальністю. Я думала, що все це так просто. Прийшла на співбесіду до редакції міської газети й все – ти у команді! Звісно ж такого не було. Зі мною поспілкувався головний редактор. Ми вирішили, що я буду писати на тему культури нашого міста, але не за гроші, а за досвід. Ну я і погодилася. Щоб писати про

культурні заходи нашого міста, я ходила у театри, на виставки, на екскурсії до музею. Загалом, окультурювалась і писала про



це статті. Редактор мене хвалив, що з кожним разом я пишу все краще і краще, але мені стало якось нудно, мабуть, це через те, що ніякої зарплатні я не отримувала й не було мотивації. Так я пропрацювала до середини серпня. Я була вдячна за

• До диплому

такий досвід і просто почала шукати іншу, більш перспективну роботу.

І ось, одного дня, дзвонить моя знайома і пропонує спробувати попрацювати на міського депутата, ну типу на сайті там писати статті, новини. Я без роздумів погодилась і вже через декілька днів почала розбиратися із сайтом. Зрозуміла як все це працює і дуже пишалась собою. Я раділа своїй новій роботі й те, що я спілкуюся із високопосадовцями нашого

міста. Мені, навіть, сплачували зарплатню і видали ноутбук, а це для мене було таким великим досягненням!

Звісно, в деяких моментах й ситуаціях було складно і я відчувала стрес, бо коли я писала статті про якогось депутата, з яким я спілкувалась, мені не пояснювали як треба писати, на чому треба робити акцент і як саме робота повинна виглядати. Були навіть думки, що я не справляюся зі своїми обов'язками. Ще були ситуації,

коли я була в іншому місті, а на зустрічі повинна була бути вже наступного ранку, тоді мені здавалося, що я не витримаю такого графіку. Але я виборола повагу і довіру зі сторони роботодавця, тому відчувала себе, загалом, добре на цій роботі. Так я почала потроху вірити у себе і будувати свої кордони, щоб деякі особистості не заходили за них.

Каптур Тетяна

Рік, який нас змінив

Минув рівно рік з того дня, коли все тільки починалось. Ми всі змінилися, змінили своє



ставлення до інших і маска стала для нас обов'язковим аксесуаром. Ми почали жити по-новому, пережили трьох тижневий карантин вихідного дня, двотижневий локдаун і жахливі статистики. Рівно рік, як ми перейшли на віддалену роботу і дистанційне

навчання. Як вам, взагалі? Коли це все відбувалося, то я дійсно хотіла повернутися в аудиторії й навчатися як раніше. Але коли ми вийшли до університету, то в мене змінилося ставлення до цього. Адже коли ти навчаєшся дистанційно, то ти встигаєш і попрацювати, і дома щось поробити, і приділити час для себе. Цей рік змінив нас. Він зробив людство сильнішим, витривалішим й пристосованим до обмежень. Також 2020 забрав життя багатьох людей.

Я думаю, все ще попереду. Адже, читаючи статистику кожен день, я розумію, це не кінець і ми ще повинні дотримуватися правил карантину й не забувати дбати про своє здоров'я, здоров'я близьких. Хотіла б я повернути той час? Ну, мабуть, ні. Мені немає чого там робити. Ці обмеження

просто вбивали мене, але й водночас дали унікальний досвід. Я буду просто вдячна за те, що я змогла це пережити без великих втрат.



Чи змінилося моє життя за цей рік? Кардинально! Такого перевороту долі я точно не очікувала.

Що буде далі? Не знаю, але я намагатимусь робити все, щоб моє життя було яскравим й мало якийсь сенс.

Що я можу сказати за рік такого існування? Живи, просто живи! Цінуй те що маєш і живи!

Каптур Тетяна

- Розмова за чашкою чаю

Живи - ризикуй

Усім знайоме поняття «зона комфорту» і для кожного вона полягає в певних обставинах, але що ж знаходиться за цією страшною ефемерною гранню, більшості невідомо. Мені пощастило мати справу з людиною, яка не з чуток знає, що таке вихід із зони комфорту.

Наш герой - Анастасія, за освітою художник і хореограф. У свої 20 років вирішує кардинально змінити своє життя і переїжджає до Іспанії.

- Я все життя знаю тебе як творчу, непосидючу людину, але що в кінцевому рахунку підштовхнуло тебе почати нове життя: кинути університет, змінити своє оточення і країну?

- Це не було моментним рішенням. Воно швидше плавно впливало із сукупності факторів та обставин і я не відразу прийшла до цього. Але з самого початку мене супроводжує думка, що я хочу більшого, хочу постійного руху, це свого роду втеча від рутинної стабільності.

- Тоді моє наступне запитання - чи не було тобі страшно?

- Це найрозповсюдженіше питання серед усіх моїх знайомих. Відповім так: звичайно було, і до сих пір страшно, ніколи не знаєш, чого тобі чекати. Звичайно, у своїй рідній країні, в своєму рідному місті відчуваєш себе набагато комфортніше. Це тому, що там

звичніше і безпечніше. Але, в будь-якому випадку, моє бажання щось змінювати і прагнення до нового сильніше будь-яких страхів.



- Як ти сама вважаєш, в емоційному плані ти готова до цього? Готова жити серед людей з абсолютно іншим менталітетом, кожен день пересилиювати себе, спілкуватися чужою мовою?

- Ніколи не можна бути готовим до будь-чого на всі сто відсотків. Все одно залишаються сумніви, залишається тривога, яка величезним клубком у горлі заважає спокійно дихати і змушує в останній момент шукати відповідь на запитання: «А чи дійсно мені це потрібно?». Але я вважаю, що ти не людина, якщо тобі не доводилося боротися з такими емоціями.

- Я тебе зрозуміла. Скажи, а якби прямо зараз у тебе була можливість повернутися до колишнього комфортного життя, ти б задумалася про це?

- Я б задумалася, але не зробила б цього. Така можливість є завжди, жити в комфортній звичній обстановці можна завжди, але твого особистісного зростання в цьому немає. Незнайомі ситуації і нові враження можуть багато чому навчити. І практично завжди нові ситуації будуть для нас складними. Якщо щось в нашому житті легко для нас, то це не уроки, це те, що ми вже знаємо.

- А якщо всі твої плани зіпсуються? Є обставини, які сильніші за нас. Наприклад, пандемія. Якими тоді будуть твої дії?

- Не люблю формулювання «а що, якщо». Що б не відбувалося, мене дуже надихає думка про те, що я можу почати спочатку в будь-який момент. Це зовсім не означає, що треба все кидати. Триматися за якусь роботу, діяльність, людей не потрібно тільки тому, що ти на це витратив багато часу і сил. Якщо обставини йдуть проти тебе, завжди можна зробити крок в бік, завжди є і інші варіанти. Іноді потрібно відступати від свого чіткого плану і вміти дивитися з

• Розмова за чашкою чаю

інших позицій.

- Моє останнє запитання - що ти можеш порадити молодим людям, які тільки стали на шлях пошуку «себе»?

- Моя порада - вчіться розуміти, чого хочете саме ви. Вчіться чути себе.

Людина потрапляє на конвеєр держави, в якій закінчує школу і йде до університету з одним мотивом: треба. Кому і навіщо - зрозуміло не зовсім. В результаті людина з нерозвиненою усвідомленістю ризикує все життя займатися тим, що «треба» комусь іншому,

а не саме їй.

Ставте собі чіткі життєві цілі. Чим більше інформації ви знайдете в молодості, тим більше ідей і варіантів дій вашого життя буде у вас в кишені.

Лозьбіна Світлана

А як у вас?

Моєю першою кращою подругою була вірменка. Я розуміла, що вона та її родина відрізняються від моєї, тому що після школи я могла дозволити собі мочити ноги у калюжах, тоді як мою подругу якнайшвидше забирали додому. І сам Бог знає, чим все могло би закінчитися, якби вона ще трохи побула зі мною. Мені завжди було цікаво, чи відрізняються їх свята від наших, у якого бога вірять, що роблять у вихідні дні, і ще дуже багато дрібних деталей, що складали величезний пазл ідентичності.

Найчастішим питанням до вірмен, як на мене (бо я теж не втрачаю можливості і досі уявити, що я скажений поліглот) є: «А як буде це слово (а буває і речення) вірменською?». Люди інших національностей страждають у нашому оточенні від одного – клятих питань. Я також помічала, коли аналізувала свої діалоги з друзями інших національностей, що друге страшенно популярне питання – «А як у вас це відбувається?». І якщо з першим перекладацьким питанням я вам допомогти не зможу, але спробую вгамувати вашу спрагу в інформації з другого. Я зустрілася з вірменкою.

Алісі 21 рік, вона працює журналістом та паралельно навчається в університеті. Колись вона розповідала мені про деякі звичаї, пов'язані з нареченими (читайте далі), а зараз виклала мені всю правду про вірменські сімейні традиції та свята. Я поставила декілька питань про традиції у її родині, і головне – чим відрізняються



традиції миколаївських вірменських родин від традицій у Вірменії.

Новий Рік

Як би це дивно не було, Новий Рік миколаївські вірмени святкують майже так само, як і українці. Головне, що відрізняє – страви на столі (звичайно ж ми поговоримо про їжу, не переймайтеся).

Як завжди, підготовка до святкування починається з генерального прибирання

усього дому. Як це відбувається і в нас, коли сходять сім потів і жодного святкування вже не хочеться, а натомість з'являється величезне бажання просто лягти спати на три доби. Кожна родина може мати свої власні традиції, наприклад, у родині Аліси є традиція прикрашання ялинки. Уся родина збирається біля новорічного дерева і разом вішають іграшку у формі того, про що мріють у новому році. Наприклад, у формі машини або дому. Це свого роду візуалізація цілей на новий рік, і як казала Аліса, вони стають реальністю без жодної магії. Якщо ви дочитали до цього моменту і відчуваєте, що голодні, я раджу вам з'їсти якийсь смаколик, адже далі мова буде йти про традиційні страви на святковому столі. Напевно, кожен з нас на Новий Рік готує на стіл легендарний салат «Олів'є». І вірмени не виключення, але в них цей салат чомусь називається «Столичний», там змінюють ковбасу на відварену яловичину, іноді курятину. Буд – обов'язкова страва на вірменському столі. Запечена баранина зі спеціями та часником, за словами Аліси, є на кожному святі та у кожній родині вдома. Традиційною

• Розмова за чашкою чаю

є також вірменська м'ясна тарілка з суджуком та бастурмою.

Але найголовніше – десерт! Гата – печиво, яке можна приготувати з різних видів тіста, у яке додається «крихта» (перетерте вершкове масло з мукою на цукром). Шарами усе це діло закручується у рулет, розрізається та вирізається у формі ромбів. Запікається, і завдяки крихті з маслом у результаті виходить печиво, наче з кремом. Другий найпопулярніший десерт на вірменському святковому столі – пахлава. Вірменська пахлава відрізняється від турецької та інших видів. Готується з дріжджового тіста, складається у декількох шарів, нарізається у формі ромбу, а в середину кладеться волоський горіх. Після запікання поливається сиропом з води, цукру та меду. Зі святковим столом та Новим Роком ніби розібралися, їдемо далі!

Трндез або День Святого Саркіса

Це, напевно, те свято, що зацікавило мене найбільше. Трндез – це свято на честь Богині Астхик, що святкують 13 лютого. Трндез має два значення: день закоханих та день приходу весни. Коротше кажучи, це майже наш День Святого Валентина та Масляниця, тому що головні на цьому святі – молоді закохані пари, а також в цей день проводжають зиму і зустрічають весну.

У ніч перед святом дівчата ворожать на судженого. Їм потрібно приготувати спеціальне печиво, у тісто додати дуже багато солі та

з'їсти його перед сном. Тоді дівчатам повинен наснитися їх суджений, що принесе води та втамує спрагу від цього печива. Звичайно, на питання чи снівся Алісі майбутній суджений, я отримала відповідь: «НІКОЛИ, я лише даремно страждала від спраги». Але, як на мене, це дуже романтичний та цікавий звичай. Адже у нас в ніч на Івана Купала теж ще ніхто не знайшов листя папороті, але чомусь досі шукають.

Традиційно у цей день у церкві відбувається служба, у дворі церкви розводять багаття, а закохана пара має через нього перестрибнути, тримаючись за руки. Якщо стрибок пройшов вдало та пара не відпустила руки, їхнє життя буде щасливим.

Вірменське весілля

У родині, де вірменські традиції понад усе, батьки не дозволять дівчині одружитися з чоловіком іншої національності. Звичайно, це можливо, коли родина розуміє та не сперечається, але ставлення до чоловіка може бути гіршим, ніж до вірмена.

Спочатку відбувається сватання – наречений приходить до нареченої додому, просити руки у батьків дівчини. Він має прийти з великим кошиком, у якому мають бути пляшка коньяку, фрукти, цукерки замотані у паперову обгортку.

Якщо раніше наречена могла не знати того, хто приходить до неї свататися, то зараз з традиціями трохи простіше, усе обговорюється заздалегідь. Нині, це просто умовна, але обов'язкова традиція.

Весілля наречені можуть зіграти після сватання коли завгодно: хоч через місяць, хоч через рік. Але очікування того варті, адже вірменські весілля відомі своїми масштабами. Тож, переходимо до найцікавішого – самого весілля.

Наречений з усією своєю родиною їде до нареченої зі схожими кошиками, які були на сватанні, але на весіллі у одному з них обов'язково має бути пара туфель для майбутньої дружини. Така чудова традиція як викуп нареченої також є й у вірмен: – В минулий раз, коли я була на весіллі брата, у двері нареченої вставили кинджал. Це значить, що поки наречений не заплатить потрібну суму, наречену не випустять з дому.

– Але ж так можна збанкрутувати?!

У вірменського подружжя також є шафер та дружка, але вони називаються кавор. Це обов'язково має бути найщасливіше подружжя, що буде прикладом для нової сім'ї. Кавор – це і шафер на весіллі, і потім хрещений батько всіх майбутніх дітей наречених. До речі, саме кавор є тою людиною, що витратить на весіллі найбільше грошей на викуп, на кошики, танці і так далі.

Згодом наречені вертаються у дім нареченого, аби мати зустріла подружжя. Коли вони заходять у дім, вона кладе на плечі новій родині лаваш, аби їх життя було у достатку, і годую медом, аби подружнє життя було солодким.

Існує також традиція першого дня після весілля, що називається «червоне яблуко».

• Дозвілля

Церемонія «червоного яблука» проводиться на наступний день після весілля. У ній беруть участь родички нареченого: його мама, тітки, сестри. На ранок після першої шлюбної ночі свекруха перевіряє постільну білизну молодих, і якщо на простирадлі виявляє сліди крові, то сім'я нареченого відправляється вітати сім'ю нареченої.

Привітавши саму молоду, родички нареченого відправляють родині нареченої червоне яблуко в знак подяки за невинність.

Відсутність слідів крові вважається ганьбою для сім'ї нареченої і вагомим приводом для нареченого і його родичів

для розірвання шлюбу і повернення нареченої до рідної домівки.

– Я ненавиджу цю традицію. Це така дикість якогось середньовіччя. Навіть якщо нині так хтось робить (а так роблять), як на мене, це просто принижує гідність людини. Свято першого зуба або атамхатик

Думаю, ви вже зрозуміли, про що буде йти мова. Коли в дитини прорізається перший зуб, родина влаштовує пишне свято. Воно полягає в тому, що дитину посипають пшеницею або рисом, змішаними з родзинками або цукерками. Зерна і солодощі символізують благополуччя, а також

покликані «допомогти» легко і безболісно вийти іншим зубкам малюка. Далі перед малюком розкладають предмети символізують різні професії, і що дитина першим візьме до рук – те і буде його професією усього життя.

Звичайно, це лише невелика частина від усієї кількості вірменських свят, традицій та звичаїв. Кожна нація самобутня, їх історія велична, цікава та якоюсь мірою таємнича для пізнання іншими людьми, але оскільки ми разом, ми маємо знати те, чим живуть ті, хто поруч.

Дмитришена Марія

Квіти для Елджернона: менше знаєш – краще спиш

«Утром когда я проснулся мне показалось што я уже умный но я ашибся. Каждое утро я так думаю и все время ашибаюсь»

Я досить довго відкладала цю книгу на дальню полицку, вважаючи, що ми не створені один для одного, але яким же

в тексті змушує ваші очі кровоточити. Але я думаю, що глибокий зміст книги здатен повністю компенсувати ці муки

Чарлі Гордон – розумово відсталий хлопець, який по-дитячому дивиться на світ, любить свою роботу в пекарні та не розуміє, що його колеги, яких він вважає своїми найкращими друзями, сміються не з ним, а над ним. Його найбільша мрія – стати розумним і заради цього він вирішує погодитись на ризиковану операцію на мозку. На щастя, операція вдається і Чарлі з кожним днем стає все розумнішим, перетворюється на генія, вивчає науки, говорить різними мовами й, нарешті, пізнає кохання. Здавалося б, все складається прекрасно, але за все в цьому світі треба платити.



було моє здивування, коли я впіймала себе на думці, що вже глибока ніч, а я досі не можу відірватися від неї. Хоча заради справедливості, варто зазначити, що спершу вона дається дуже складно, особливо, якщо ви схиблені на орфографії й кожна помилка

(хоча раджу все ж набратися терпіння). Авторський стиль написання викликає захоплення, бо яким же талановитим письменником треба бути, щоб так майстерно передати емоції та почуття головного героя. Читаючи книгу, виникає почуття, ніби ти таємно

читаєш чужий щоденник з секретами, а чужі секрети – це завжди цікаво, чи не так? Це чуттєва історія, яка не здатна не викликати хоча б якісь емоції. Ви можете захоплюватись нею, можете не розуміти чи зневажати, або навпаки, брати дуже близько до

• Дозвілля

серця, але байдужими вона вас точно не залишить.

Автор своєю історією породжує багато питань:

- В чому проблема нашого світу, в якому розумово відсталі люди стикаються з таким несприйняттям суспільства?
- Чи завжди здійснення наших мрій та бажань може зробити

нас щасливими?

- Як часто ми приймаємо рішення, не враховуючи можливі наслідки?
- Як так стається, що високий інтелект не завжди дорівнює щастю та моральному задоволенню?
- Невже правда може зробити нас жорстокими?

І нарешті:

- Хто такий Елджернон і чому ці квіти для нього?
- Мабуть, це єдине питання, на яке ви знайдете відповідь в книзі. А все інше раджу шукати всередині себе.

Рупташ Катерина

Уроки кохання від англійської письменниці

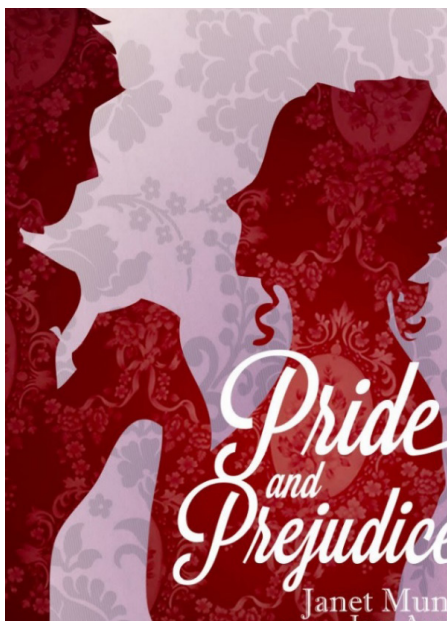
«Я б пробачила йому його гордість, не зачепи він мою»
«Гордість і упередження»
Джейн Остін.

Настала чудова весняна пора, коли ми прокидаємося після зимової сплячки і все довкола оживає та розквітає. Весна – період нових можливостей та сподівань і це найкращий час випустити в своє життя світле почуття «кохання».

Зануритись у казковий світ закоханих допоможе роман Джейн Остін - «Гордість та упередження». Це не проста захоплива історія еволюції стосунків двох людей: провінційної дівчини Елізабет Беннет та аристократа містера Дарсі. Разом із героями ви проходите шлях від глибокої неприязні до палкої закоханості. І, можливо, сюжет цього роману ви легко передбачите, проте, безсумнівно, отримаєте естетичну

насоладу та вирій емоції під час читання. Тут є все: урагани почуттів, раптові зустрічі та розлуки, перешкоди, інтриги та нерівність положення. І все це в одному тексті – драйв, якого так не вистачає у студентському житті.

Коли ж ви вже дочитаєте та покладете книгу на полицю,



ви не зможете просто готувати семінар, адже ця історія залишає відбиток у вашій пам'яті та підносить ті уроки, яких не викладають ані в найелітніших школах, ані в найпрестижніших ВУЗах. «Гордість та упередження» подає різні аксіоми справжнього кохання, ось що із власних для себе винесла я :

- кохання знаходить тебе, коли ти очікуєш цього найменше;
- кохати – це бути готовим змінюватись та працювати над собою;
- якщо це справді доля, то ви подолаєте усі труднощі. Аби погодитись, або спростувати ці твердження, вам потрібно приділити час та познайомитись із цими героями особисто і повірте, їм є чому навчити вас!

Альона Верещака

Міжнародний День рідної мови

Мова кожного народу неповторна і – своя; в ній гримлять громи в негоду, в тиші – трелі солов'я.
Оксана Забужко

Мова – результат декількох тисяч років історії народу, його

падінь та злетів, культурний та духовний результат розвитку етносу. Погодьтеся, досить важко уявити собі спілкування між людьми, пізнання людиною навколишнього світу без мови. «Страшні слова, коли вони мовчать», тому щорічно у світі 21 лютого відзначають

Міжнародний День рідної мови (International Mother Language Day). Цей день – відносно молоде свято. Генеральна конференція ЮНЕСКО започаткувала його лише у 1999 році, а відзначати його почали у 2000 році. 21 лютого – не випадкова дата, а

• Цікаво про



визначна. Цього дня у 1952 році в Бангладеші студенти вийшли на демонстрацію для захисту своєї рідної мови – бенгалі, з вимогою визнати її однією з державних для країни. У результаті - протестувальники загинули від куль поліцейських. Ця дата для Бангладешу стала днем полеглих за рідну мову, а для світу – Міжнародним Днем рідної мови.

У світі існує близько 6000 розмовних мов, тоді як майже половині з них загрожує зникнення, тож ЮНЕСКО прагне підтримувати мову як культурну приналежність людини і захистити різноманіття культур. У цей день в закладах загальної

середньої освіти України зазвичай організовуються фестивалі, конкурси, зустрічі з письменниками, концерти тощо.

Звичайно, щороку у Миколаєві відбувалося святкування Міжнародного Дня рідної мови, яке організовувала Рада Національних Товариств Миколаївської області. Відбувалися урочисті читання віршів, виконання національних

пісень, святкові концерти. Але ковід вніс свої корективи в усі сфери життя людства, і навіть у культурну, тому цього року приєднатися до святкування можна було лише онлайн. Наприклад, на Українському радіо у програмі «Етносвіт» можна було почути вірші болгарською та вірменською мовами. Також цього року Рада організувала конкурс творів «Мова кожного народу – неповторна і своя», де конкурсанти надсилали свої роботи онлайн.

Доцент кафедри української філології та міжкультурної комунікації ЧНУ ім. Петра Могили Владлена Руссова

взяла участь у круглому столі на платформі Zoom, що організували очільники ВУТ «Просвіта» до Міжнародного Дня рідної мови, який відбувся 19 лютого.

Також 21 лютого викладачі кафедри української філології та міжкультурної комунікації завітали на фестиваль до Дня рідної мови, що організував Освітньо-дослідницький центр «МЕДІА&ВЧИТЕЛЬСЬКИЙ кампус» на платформі Zoom. На заході зустрілися викладачі та вчителі з усієї України. На фестивалі відбулася презентація мультимедійного словника з інфомедійної грамотності, а також нагородження призерів конкурсу за кращу методичну розробку з таким контентом. Тож, мова кожного народу – їхній культурний скарб, що створювався тисячі років, а День рідної мови – невелике, але важливе свято для кожного народу.

Дмитришена Марія

Як не натрапити на гачок рекламників?

Якщо цілий день ходити по Миколаєву в окулярах, в яких буде встановлений лічильник реклами, то він може тріщати, як лічильник Гейгера від радіації, через велику кількість оголошень, вивісок, білбордів та інших видів зовнішньої реклами. Також, можна зробити висновок, що креативники це люди з яскраво вираженим пристрасстю до заборонених



• Цікаво про

речовин.

Але це все гумор, на ділі ж, проблема досить серйозна і як би не так, творці реклами далеко не дурні й знають свою справу. До створення реклами залучені психологи, маркетологи, СММ-ники, дизайнери, креативники, і все заради того, щоб начепити черговий рекламний «шедевр» на орендований білборд. Всі ці люди вивчають суспільство з голови до п'ят і навпаки. Вони знають все про те, як змусити споживача думати, що йому потрібні саме цей товар або послуга. Звучить як всесвітня змова, але насправді все просто.

Підсвідомість людини дуже легко запрограмувати на певний алгоритм дій, які в кінці приведуть наївного покупця до дверей рекламованого магазину. Саме тому, всім здається, що це саме його вибір і він повністю контролює ситуацію, тому що вплив прийомів маркетологів непомітний для людини. Споживач впевнений в тому, що всі його дії повністю йому підвладні, а купує товар не тому що він по знижці, а тому, що це хороший товар зі знижкою, який необхідний, і чому ні, якщо ще по знижці. Але акції та інші «вигідні» пропозиції це вже зовсім інша історія.

Повернемося до прихованого впливу реклами на людину. Як же все-таки маніпулюють людьми за допомогою реклами? Розпізнати це дуже легко, в цілому, рекламники використовують метод спонукання. Головне завдання цього методу, загнати



споживача в невидимі, але при цьому значні, рамки. Впізнати це може кожен за словами «До кінця акції залишилося 2 дні», «Кількість товару обмежена», «Лімітована версія товару» - все це спонукає споживача придбати товар, через те, що йому вселили, якщо не зараз, то ніколи. І так, всі задоволені, покупець, як йому здається, вхопив останній ласий шматочок і відчуває свою перемогу над тими, хто не встиг, ну а рекламники радіють, що їх чергова реклама спрацювала як треба і відчувають перемогу над усім суспільством.

Ще один метод, яким

зловживають творці реклами - це її зовнішній вигляд. Завдання даного методу лежить в тому, щоб запасти споживачеві глибоко в мозок красивою та яскравою картинкою. Цвітовій гамі друкованої реклами приділяють найбільше часу. Також не

варто забувати, що маркетологи маніпулюють бажаннями споживача, але ніхто вже не впевнений, чи правда це щире бажання людини або знову ж, навіювання чергових рекламних геніїв. Попри цього, все ж варто об'єктивно оцінювати свої фінансові

можливості та володіти своїми бажаннями, щоб вони були дійсно вашими.

Але які б рекламники не були розумними, їм не вдасться керувати всіма, все тому, що вище перерахованим маніпуляціям піддаються не всі люди. Зокрема, легко маніпулювати молодими й «зеленими» умами, а також людьми з невисоким рівнем освіти. Саме тому, потрібно прокачувати свій мозок і думати самому, не піддаючись на хитрощі маркетологів.

Олена Сорочан

Рекламні борди, що пересуваються містом

Для кожного жителя міста Миколаєва давно не секрет, що в його місті щасливо процвітає кругова порука в колах влади та бізнесу. Зараз

мова конкретно буде йти про власників маршрутних таксі та рекламних агентств. Якщо ви миколаївець, вловити зв'язок між представленими видами не

складе труднощів.

Наше місто просто потопає в океані рекламних вивісок, транспорту і рекламних вивісок на транспорті. Ця

• Цікаво про

проблема має багато джерел, але перша і, мабуть, головна - це байдуже ставлення всіх «вершків» суспільства до городян. Власникам маршруток вигідною розміщувати запропоновану рекламу на своєму транспорті, а власникам рекламних агентств вигідно розміщувати рекламу де завгодно. Але ніхто з них навіть не намагався подумати про комфорт мешканців, які щодня користуються послугами маршрутних перевезень, не кажучи вже про закон України «Про розміщення реклами» ст. 18 п-т. 2.4. Порухення на обличчя, але все ж варто нагадати. Закон говорить наступне:

2.4. Вимоги до розміщення реклами на транспортних засобах
2.4.1. Забороняється розміщення реклами на таких частинах транспортних засобів: на склах транспортних засобів (за винятком прозорого даху), дзеркалах заднього виду; на передній і задній поверхні транспортного засобу (за винятком капотів двигуна та багажника, які мають нахил до вертикальної площини, що не перевищує 45 градусів); на бічних поверхнях кузовів (у тому числі фургонів) вантажних (вантажно-пасажирських) автомобілів з нанесеною білою смугою.

2.4.2. Реклама на

транспортному засобі не повинна перевищувати більш ніж половину площі фарбованих зовнішніх поверхонь транспортних засобів, на яких вона нанесена, і не заважати візуальному сприйняттю кольору транспортного засобу, зазначеному в реєстраційних документах.

Це два головні пункти, які вже багато років порушує рекламне агентство та



власники маршрутних таксі. У цій статті не буде імен та адресованих комусь звинувачень, тому що для миколаївців зрозуміло про кого йде мова. Не рекламна агенція має монополію в нашому місті, власник якого тісно спілкується з місцевою владою та оточений їхньою підтримкою у всіх його рішеннях. Справа буде лише на фінансовій взаємовигоді, не більше.

Повертаючись до порушень, хочу показати кілька фото, які

наочно показують зневагу всіма законами й статутами.

Ми бачимо маршрутки, які прикрасила всю площу транспортного засобу. До речі, фото власника рекламного агентства крупним планом, також можна побачити на більшості маршруток міста Миколаєва.

Ніхто не заперечує, що крім реклами на маршрутках, болючим місцем для жителів міста є самі маршрутки й

система, за якою вони можуть спокійно функціонувати та продовжувати далі порушувати безліч законів. Але миколаївцям не завадить знати, що реклама це ще одна велика проблема нашого міста. І перш ніж робити вибір і йти на мирний протест присвячений підвищенню тарифів

на перевезення, потрібно знати закон і свої права, які сміливо порушують всі верхівки й при цьому, залишаються безкарними. Таким чином, ми дамо зрозуміти всім, що будь-яка їх дія не залишиться без уваги суспільства та порушник буде покараний.

Олена Сорочан

Пурім або одне з найцікавіших свят

У єврейському календарі свят та пам'ятних дат, повному релігійного та філософського змісту, Пурім є одним з

найцікавіших та видатних. Цього року це свято припадає на 25-26 лютого. Якщо коротко, то Пурім – єврейське

свято на згадку чарівного порятунку перських євреїв від винищення їх Аманом, улюбленцем перського царя

• Цікаво про

Ахашвероша.

Назва свята походить від давньогрецького слова «пур», що означає

«жереб». За переказом, Аман вирішив знищити весь єврейський народ, тому що євреї Мордехай, радник царя, не надавав належної пошани.

Оманою Аман переконав царя Ахашвероша підписати

для цього указ. Врятувала єврейський народ цариця Естер, дружина Ахашвероша і племінниця Мордехая. Дізнавшись про цей задум, вона разом з дядьком збрала всіх євреїв, аби разом молитися про порятунок та постити. Але ж як його святкують, що є обов'язковим на святковому столі та навіщо вдягати карнавальні маски?

У цей день немає великої кількості святкових обмежень, які є для інших свят. У Пурім можна і навіть потрібно поводитися так, як не спало б на думку у будь-який день, а тим паче у свято. Усі, і дорослі, і малі вдягають карнавальні костюми та бешкетують, а дорослі, до того ж мають напиться алкоголю до такої міри, аби не могли відрізнити «нехай буде проклятий Аман» від «нехай буде благословенний Мордехай». До речі, Пурім – єдиний день, коли чоловіки можуть навіть перевдягтися у жіноче вбрання, тоді як у

звичайний день це категорично заборонено.

Обов'язковим у цей день



потрібно піти у синагогу для того, аби послухати читання книги Есфіри (частина єврейської біблії). У це свято найзапеклішим ворогом для всіх є цар Аман, і коли його згадують, євреї починають свистіти, шуміти, гупати ногами, аби не було чути навіть це ім'я. Після читання євреям приписують посилати один одному частування і робити подарунки бідним. Вважається, що кожен єврей має допомогти як мінімум двом людям, які цього потребують. Також у Пурім накривають великий святковий стіл та влаштовують пишні святкування. Обов'язковою на столі має бути найголовніша страва, що має трохи моторошну назву – «вуха Амана», яка символізує перемогу над найзапеклішим ворогом юдеїв. Загалом страва являє собою звичайне печиво трикутної форми із джемом всередині. Просто, але ж як гарно звучить!

Тож, навіщо євреї влаштовують карнавал та вдягають маски?

Вони вірять, що за маскою кожної випадковості та збігом обставин приховується божественний задум. Як було і з чарівним порятунком перських євреїв близько двох тисяч років тому. Адже врятувалися євреї не тому, що цар Ахашвероша видав новий указ про те,

що єврейський народ може захищатися будь-яким чином, а тому, що вони до цього молилися та дотримувалися посту.

В Україні Натів – Ізраїльський культурний центр при канцелярії прем'єр-міністра Ізраїлю провів онлайн-карнавал на платформі Zoom з відомих причин, де відбулося багато цікавих заходів. Воркшоп з виготовлення масок, вебінар про свято Пурім, та навіть приготування того легендарного печива «вуха Амана».

Також Миколаївська спільнота єврейської культури організувала фестиваль за участю усіх єврейських спільнот міста, де був маскарад, ігри, конкурси та сюрпризи.

Дмитришена Марія

Читаємо вірші

Твій день це..?
 Ти і..
 Сонце. Небо. Простір.
 Тиха й привітна
 Музика вітру,
 Що розвивається в твоєму во-
 лоссі?
 Ти і..
 Простір. Небо. Сонце.
 З якими
 Щоразу, щодень, по-новому,
 Зустрічаєш незвіданий космос?
 І усе ніби вперше,
 насолода від кожної миті.
 Яка з них остання? - усі.
 І це не спинити.
 На якій обірветься життя? - не
 важливо,
 бо головне глибина.
 Чи ти занурився у кожну мить
 життя?
 Чи може твоє це...

Ранок. І знову. Звичка?
 Робити все так, як звик,
 ніби життя - просто дурничка,
 Що повторюється
 День у день
 Ніби ти не знаєш інших пісень,
 крім цієї,
 Яку крутиш поколу,
 забуваєш
 І знову...
 Ранок.
 Звичка.
 Твій сніданок. Біжиш по спра-
 вам.
 А небо ж кличе!
 Та ти забув.
 Чи ти встиг згадати? Який він,
 Твій ранок?
 Чи як покинеш свої «палати»,
 зануришся
 В звичку?
 Ну що ж,
 Перекличка?)

От давай на чистоту..
 І без краплі твоїх фантазій,
 Обирай свою висоту..
 і лети..
 Без страху..
 Що так вабить тебе в глибину?
 Що так кличе в дрімучі хащі?
 О, якби ж хтось сказав мені..
 То і жити було б нінащо..
 Ти прислухайсь до подиху гір,
 що від тебе за кілометри..
 Ти відчуй силу стихій,
 що живуть в мертвім безсмерті
 Заплющ очі й мені розкажи,
 те що перед тобою постало.
 Досить вже точити ножі,
 Годі чекати,
 поки життя
 не пропало.

Письменна Катерина

Зашкварні історії

Сміятися - не можна сумувати

З кожним із нас іноді
 відбуваються ситуації, які
 хочеться забути назавжди,
 але при цьому згадувати їх
 без посмішки неможливо. І
 сьогодні ми зібрали для вас ті
 самі зашкварні історії.

«Живу на восьмому поверсі.
 Після роботи заходжу в ліфт,
 шукаю кнопку свого поверху, і
 в останній момент забігає сусід
 з третього. Після декількох
 секунд мовчання вимовляє
 фразу: «Голова весь тиждень
 болить». Я, недовго думаючи,
 відповідаю: «Це через погоду, у
 мене так само». Сусід бурмоче:

«А я з тренування йду, ось
 уже майже вдома», я, так само
 спокійно, відповідаю: «А я весь
 день на роботі, навіть часу на
 спорт не вистачає».
 У цей момент мій
 «співрозмовник» виходить на
 своєму поверсі і тоді я помічаю,
 що він розмовляє по телефону.»
 - А. 23 р.

«Якщо коротко - їду в Миколаїв
 з Одеси на автобусі. Засинаю.
 Прокидаюся на автовокзалі. У
 Херсоні.»
 - С. 18 р.

«Ситуація сталася в школі.
 На уроці директор неспокійно
 мене питає: «Сонечко, ти не

захворіла? Все добре?».
 Через десять хвилин питання
 повторюється і він починає
 наполягати на тому, щоб я
 пішла додому.
 Я відмовляюся, бо я абсолютно
 здорова, просто прийшла в
 школу без макіяжу. Настрій на
 весь день зіпсовано.»
 - В. 19 р.

«Невелика передісторія. Я
 дуже перебірлива і мені важко
 підібрати собі взуття. Однак,
 на щастя, я таки знайшла
 черевики ідеальні в усьому.
 Через два дні я приїхала до
 друзів у село на вихідні. День з
 самого ранку не задався.
 Від автобусної зупинки мені

потрібно було потрапити на інший кінець села, автобус туди не йде. За мною приїжджає друг на мопеді.

По дорозі я не помітила, як поставила ногу на вихлопну трубу і спалила черевик. Так прикро мені давно не було.»
- С. 18 р.

«Одного разу замовляла таксі через додаток, а яка автівка не подивилась. На парковці їх було усього дві. Далі я зателефонувала водію і відбулась наступна розмова:

Я: «А ви синій чи чорний?»
Водій: «Я тверезий».»
- Н. 20 р.

«У шостому класі мені подобався хлопчик. Проблема в тому, що він подобався і моїй подружці. Я була сором'язлива і боялася говорити про свої почуття, а подруга була відкритою і сміливою, постійно спілкувалася з ним.

Я не могла їй цього пробачити, вона розуміла, що робить мені боляче.

Одного разу на урок трудового

навчання потрібно було принести батон (у нас була практика, робили бутерброди). Я вирішила, що це мій шанс помститися, вкрала її батон і викинула. Через якийсь час їй сказали, що це я його вкрала. Тоді вона підійшла до того самого хлопчика і зганьбила мене, сказавши, що я його люблю.»
- Л. 17 р.

Лозьбіна Світлана

МЕМОПАУЗА

Коли згадав, що завтра 4 семінари



Верещака Альона

Газета «Вагант»

Точка зору авторів може не збігатись з позицією редакції та засновника.

Адреса редакції: м. Миколаїв, вул. 68 Десантників, 10.

E-mail: studvagant@gmail.com

Web: www.chmnu.edu.ua

Газета видається з 1997 року.

Виходить раз на місяць.

Публікації друкуються мовами оригіналу.

Об'єм 2 ум. др. аркуша

Свідectво про реєстрацію МК № 478 від 19.10.2005 р.

Головний редактор: Надія Токарчук.

Редакційна колегія: Верещака Альона, Максимюк Дар'я,

Письменна Катерина, Рупташ Катерина, Захарова

Галина, Пахомова Ольга, Лозьбіна Світлана, Петрук

Альона, Сорочан Олена, Каптур Тетяна

Дизайн і верстка: Жовнич Олена

Відповідальна за випуск: Ірина Білоус.

Надруковано в ФОП Ємельянова Т. В.

Адреса: вул. Шевченка, 14.

Наклад 500 екз. Замовлення № _____

Підписано до друку 22.03.2021